

DE FAGORGANISERTES KAMPORGAN

FOLKETS INTERESSER I FARE!

Det er ingen tilfeldighet at det i svensk presse i den siste tida pågår en polemikk mellom nordmenn om hvilken gruppe på heimefronten som har gjort mest i kampen mot tyskerne.

For dem fortøner kampen seg som det norske folks kamp som nasjon. Det er den enkelte stands, den enkelte gruppes innsats for sine egne interesser som står i første rekke.

Det er nettopp denne kunstige oppdelingen av kampen tyskerne har forstått å utnytte så godt her heime. De har fått lov å operere med enkelte grupperne uten at folket som helhet har stått bak og støttet disse grupper.

Ved å undergrave fronten på denne måten har de maktet å gjennomføre tiltakene sine uten at det har reist seg virkelig motstand. Det mest grelle tilfellet gjelder offiserene våre med krigerhåndverket til yrke, som lot seg arrestere og deportere til Tyskland i det fjerde året landet var i krig. Og dette kunne skje uten at folket løftet en finger for å befri dem mens det var tid. Likeens med studentene. Lot seg arrestere og deportere som kvæg.

Det er en kjennsegning at både offiserene og studentene ble varslet på forhånd. Hva som er årsaken til den mentaliteten som kommer til uttrykk her, denne sjeløppgiinga, dette ikke å kjempe for sin frihet?

Ved enkelte høve er det kommet direktiver om hvorledes heimefronten skal forholde seg, direktiver som går ut på «stille sabotasje», og «passiv motstand». Det vi si «sabotasje» så ikke tyskerne merker dette, i det hele en «kamp» så ikke tyskerne merker det.

Vi finner også her denne oppdelingen av det norske folket. Det er de ute som skal kjempe, ikke vi på heimefronten.

Dette er en av årsakene. At heimefronten til nå ikke har hatt en enhetlig ledelse. En ledelse som har hatt oversynet og sett helheten i kampen, en ledelse som har forstått å reise folket til kamp.

Hvorfor skal ikke vi kjempe? — Det kan koste offer. Som om ikke den passive linjen har kostet offer! Er ikke offiserene og studentene sammen med mange andre falt som offer nettopp for denne falske linjen? Hvis alle nordmenn som i dag sitter i tyske konsentrasjonsleire fikk si sin mening er vi ikke i tvil om svaret.

Vår regjerings holdning til disse spørsmål virker ofte som en ren hån mot heimefronten, eller hva skal en si om den siste gest fra det hold —

FOLKEKRIG I
TSJEKKOSLOVAKIA.

Tsjekkoslovakias president, Benesj, har i følge kringkastning på utenlandske språk fra London radio, gitt heimefronten difinitivt ordre til å gå til væpnet kamp mot tyskerne — til revolusjonær folkekrig mot nazismen som han uttrykker det i sin ordre.

flyans som kom med sjokolade og drops til jul. Er det annet enn å gjøre narr av alle norske menn og kvinner som daglig blir pint i tyske konsentrasjonsleire, og alle dem som daglig setter livet inn i kampen her heime? Disse som har bare en tanke: Å bli kvitt undertrykkerne våre.

Men gjelder disse foreteelsene bare Norge og den norske regjering? Nei, det er de samme passive tendensene som har gjort seg gjeldende også hos de andre aksilregjeringene, og etter hvert gjort dem overflødige. Hvorfor? Fordi deres politikk på de respektive heimefrontene er forederi mot deres eget folk og deres allierte! Eller som den amerikanske avis, »Baltimore Sun«, skrev etter at de allierte stormakter hadde erklært de ville støtte general Tito's partissner i Jugoslavia helt og fullt: »Vår nye politikk overfor Jugoslavia er tiltalende enkel. Vi kommer til å hjelpe de jugoslaver som slåss mot tyskerne, og de som slåss mest kommer til å få den største hjelpen.«

Vi ser det samme i Polen. Den polske aksilregjering sendte så seint som i fjor sommer ut melding til sin heimefront hvor den tok avstand fra partisankrig, mens den i disse dager slår seg på sitt bryst og sier den alltid har vært for en partisankrig og støttet den.

Det er den samme dobbeltstilling vår egen regjering holder på å sette seg i. Når det gjelder spørsmålet om sabotasje må de i London hyldo danskene for sin innsats, mens de går inn for »atille sabotasjet« her heime.

Hvilken betydning heimefrontens kamp har for de allierte viser uttalelser fra militære sakkyndige. I den danske sendinga fra London har B.B.C. militære medarbeider uttalt seg om betydningen av sabotasjen i Dan-

mark. Generalisjant Wason sa bl. a.: »Danmark er nå det vitale forbindelsesledd med Norge, av hvis besettelse Tysklands stilling på Nordsjøen og Ishavet avhenger.« Han fortsetter med å si at ingen vet hvor og når invasjonen kommer, men hvis de skandinaviske land i fellesskap til den tid lammer tysk aksjon i deres område, vil de bringe et betydelig bidrag til Tysklands snarlige nederlag.« B.B.C.'s statemedarbeider, mr. Brian Tunstall, uttalte bl. a.: »Her i Storbritannia erkjenner vi at hver eneste sabotasjehandling som blir begått mot tyskerne i Danmark er et direkte og verdifullt bidrag til de alliertes krigsoppbud.«

Dette er bedømmelse av situasjonen ut fra motivet om å få en hurtig slutt på krigen og ut fra oversynet på internasjonal basis. Ikke hvert land isolert, med sin egen form for kamp mot nazismen.

Det var nettopp denne kunstige oppdeling av kampen, landene i mellom, som gjorde at Hitler hadde slik fremgang i begynnelsen av krigen. En slik politikk i dag er forrederi mot den felles kamp som blir ført.

,

Men hvilke krefter er det som står bak disse passive strømningene som er en internasjonal foreteelse, hvilke krefter er det som kan ha fordel av en slik desorganisering av kampen mot nazismen og demoraliseringen av den nasjonale kamviljen i folket?

Det er de samme krefter som sto bak Noniatetvensjon i Spania og som sto bak München-politikken, nemlig de internasjonale finanshaiene. Det er de som tjener penger på menneskenes lidelser. Det er de som ser den største faren i hver demokrat som

reiser seg til kamp for å gjøre slutt på krisen og etterpå vil kreve sin rett. Disse kreftene driver også sitt spill i England og U. S. A. Visepresident Wallace gikk nylig til et kraftig angrep på dem som han sa må håper på en gjenopptaking av de økonomiske forbindelser med de tyske trustene, er i mot en varig fred og av den grunn bekjemper president Roosevelt. Politisk er disse kreftene de ledende blant isolasjonistene.

Også her heime driver finanskapitalens menn sitt spill, godt dekket bak regjeringas passive linje. Det er de som står på god fot med tyskerne når det gjelder å tjene penger, men ellers er verkjossingers i kjeften. De har sine etterkrigsplaner fullt ferdig. Disse går ut på å sette den regjeringa de nå dekker seg bak ut av spill og få kongen til å utnevne den regjering de har klar. Den skal peke ut fylkesmenn, som igjen skal peke ut herreds og bystyrene. Når det gjelder arbeidernes stilling etterpå går planen ut på å opprette det reine stavnsbånd. Altså en fortssettelse av dagens styreform og tilstander her i landet. Det er en skam at også folk fra arbeiderrørsla er med på disse planene, men vi kan love dem at de ikke vil bli glemt sjøl om planene løses ikke skal lykkes.

Disse «nordmenn» pleier sine egne

Vi må gå den samme vegen som de andre okkuperte land. Vi må gå til en kompromissløs kamp mot undertrykkerne. Vi må kjempe som nasjon!
Fienden står mitt i blant oss, vi har oppgaver nok å løse og vi har folk om er villig til å løse dem.

Vi krever derfor at det blir opprettet en enhetlig ledelse på heimefronten!

Vi krever moderne våpen og sabotasjemateriell!

Vi krever å få kjempe landet vårt fritt igjen!

aktive pengeinteresser også i denne tida. Det er krammetrujelene i nasjonen, hvis mål ikke i første rekke er og kjempe landet fritt igjen, men å sikre seg den politiske og militære makt på tvers av folkets interesser.

Men det norske folket er ingen handelsvare som en kan bruke med. Og denne krigen må ikke ende med at det blir disse kreftene som setter seg til fredsbordet fra de forskjellige land. Derfor ser vi også hvordan det ene okkuperte land etter det andre reiser seg og setter alle krefter inn for å befri landet for sine undertrykkere. Det er de menn og kvinner i Danmark, Jugoslavia, Polen, Frankrike, Hellas, Italia, Bulgaria, Østerrike og Romania som sammen med våre allierte og med all hjelp fra disse, organiserer kampen i alle former mot undertrykkerne. Det er de som vil vinne krigen, og vinne freden.

Det er mennesker uten hoker synet, som ikke ser det som sin oppgave å lure unna kampen. Det er demokratene fra alle lag av folket som vil se sitt land fritt og vil sette alt inn på løsningen av de fredsmålene som er stilt opp. Det er nasjonens ryggrad.

I denne kampen ligger den norske heimefronten sørgelig etter. Vi må kreve av vår regjering at den ser landets og folkets interesser i denne kampen — at dens politikk ikke gir grunn for reaksjonære kupmakere.

MENNESKEJAKT I STAVANGER.

I den norske kringkastingen i London ble det nylig meldt at en norsk patriot, frk. Solveig Bergslien, Stavanger, var død på Stavanger sykehus som følge av den behandlingen hun hadde vært utsatt for av gestapo. Under begravelsen hersket det alminnelig opprørstemning i byen. Flere tusen mennesker hadde møtt fram på kirkegården, og gestapo, soldater og politi var utkommandert til å holde styr på massene.

Vi har fått høve til å se et brev som skildrer de metoden gestapo-bøllene i Stavanger bruker mot sine ofre. Det er forøvrig ikke det første mord de har på samvittigheten. I fjor sommer ble en fagorganisert arbeider, Peder Myge, skutt under forber i fengslet. Gestapo-mannen tømte hele revolver-magasinet i serie mot ham og rev opp nederlivet på offret som noen timer etterpå døde på sykehuset. En annen fagorganisert arbeider, Arne Bore, visstnok kjemiker, var i flere måneder utsatt for en eller annen påkjønning. Han ble deportert til Tyskland og døde straks etter ankomsten på grunn av behandlingen han hadde vært utsatt for.

En rekke andre patrioter har begått sjølmord fordi de ikke lenger kunne holde ut torturen. Det var tilfelle med disponent Victor og advokat Lea. Den ene hengte seg, den andre skar pulsårene. Likeens forsøkte fr. Gjertsen å skjære over pulsårene, men tyskerne ørredde ham. Dessuten er det flere andre som har prøvd å begå sjølmord for å gjøre slutt på lidelsene, men de skal også være blitt ørredde. Noen har en simpelthen ikke hørt noe mer fra.

Vaellig forhørs metode er spark og slag. Mishandlingene kan stå på flere

timer om gangen, og sadistene fryder seg når offrene deres må stønne av smertene, men forøvrig er alle de kjente, raffinerte metodene tatt i bruk.

Av Gestapos medhjelpere er det særlig to norsk-tyskere som har gjort seg bemerket. Den ene heter Steudel og den andre Geicke. De har vært bosatt i byen i flere år. De har stått som medlemmer av fagorganisasjonen, og Gestapo bruker dem som provokatorer, som angivere og delvis også som hadler når de fagorganiserte blir spent på pinneneken. De legger særlig sin sadisme for dagen når de er så heldige å få tak i gamle uvenner.

Det som her er fortalt viser at det er på høy tid at det blir opprettet folkedomstoler som kan dømme slike mennesker til døden, og organer som kan eksekvere dødsdommene. De fagorganiserte arbeiderne i Stavanger må også trekke lærdom av det som er skjedd. Sannsynligvis er det et helt nett av angivere i funksjon. De må nådeløst utryddes.

FARLIGE ANGIVERE.

En svenske ved navn Theolois, Mandalsveien 124, Oslo, arbeider for for de svenske og norske nazistene og også for de tyske myndighetene.

Angiveren Bjarne Nilsen, Centrum Bokbinderi, er det visstnok ennå liv i. Neste gang må arbeidet gjøres ordentlig.

John Fastog Søbo og chauffør Pet Maurland, O. Akre, har angitt husband sin til statspolitiet for å ha gjort unna korn for tyskerne. Sambygdingene må sørge for at angiverne får den behandlingen som angivere fortjener.